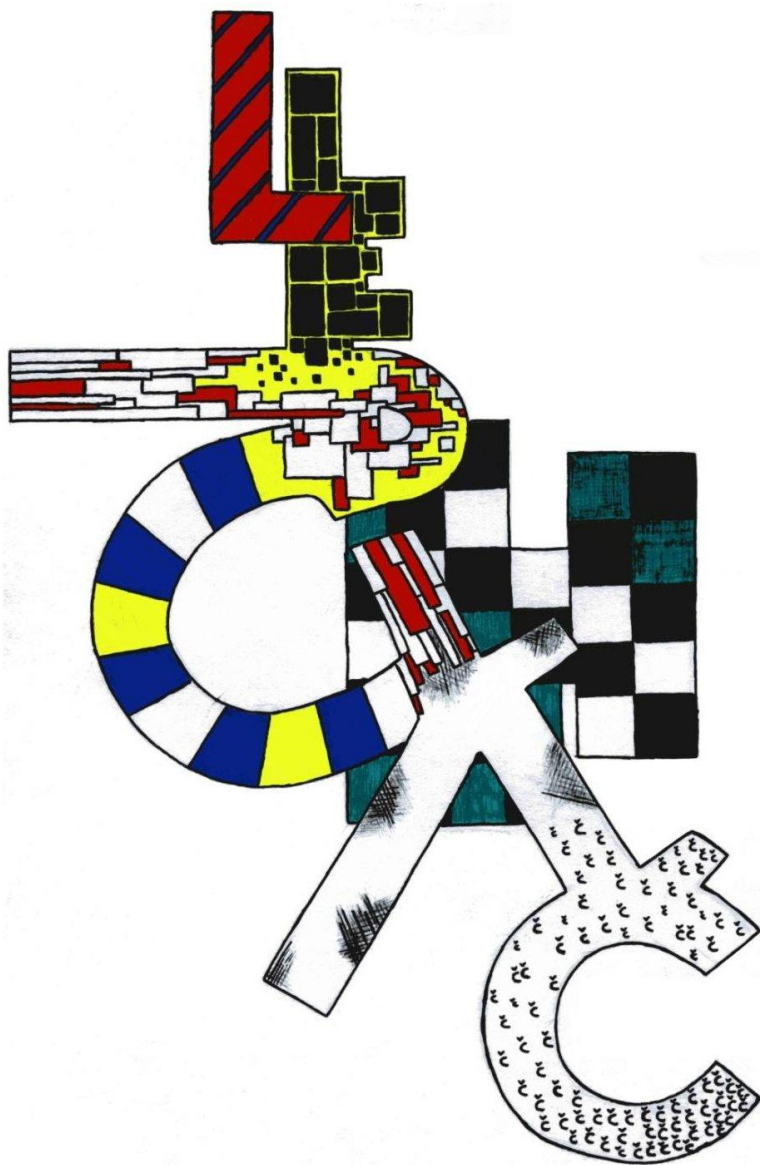

5/2008 – ročník II.

Záleží ti na něm?

Nikoho nemám, nikdo mě nemá rád, cítím se sám, jsem sám. Snad každý z nás během svého života dospěje na čas do jakéhosi tragického bodu, kdy se vše zdá ztracené a beznadějně. Téměř patetické sdělování vlastních myšlenek okolí má snad navodit pocit, že tato realita je již konečná. Ovšem ne vše zdánlivé je skutečné. Když se pokusíme oprostít alespoň minimálně od sebestředného citění, zjistíme přítomnost někoho, komu na nás záleží. Vždy je tu rodina. Mimo příbuzenské svazky ale postupně navazujeme i vztahy, které v budoucnu naši původní rodinu přetrvávají a stanou se důležitým prvkem života. Navazujeme přátelství.

Seznámit se lze snadno. Snad až příliš. I v dnešním zmodernizovaném světě může člověk samozřejmě zažít samotu, pocity nepochopení. Avšak vyjde-li ze svého bytu mezi ostatní, najde minimálně jednu osobu, která bude mít čas a chuť popovídat si s ním, vyslechnout jej. Taková náhodná setkání mohou být počátkem trvalého vztahu, nebo mohou být po jednom společném večeru zapomenuta.

Ovšem bez přátelství by i tato setkávání jaksi nebyla ona. Pokud nemáme jistotu někoho, kdo o nás téměř vše ví, záleží mu na nás, prožil s námi i nějakou dobu, setkávání se po čase omrzí. Přátelství musí být opakované, přátelé by se měli scházet. Nemusí pravidelně, ale aspoň občas. Někdy se mi zdá, že přátelství, v němž se lidé nevidají každý den, ve stejnou dobu a na stejném místě, se stává pevnější a trvalejší. Tímto však

nechci zatracovat školu. I zde mám plno přátel, na nichž mi záleží, ale setkávání ve školní budově je poněkud uniformované, neobměňované. Jestliže není tento vztah doplňován soukromými mimoškolními akcemi, nemá velkou naději přetrvat i po dokončení studia. S přáteli, které potkávám třeba i pravidelně jednou či dvakrát týdně, si mám vždy o čem povídat, nejsem omezován a stresován budoucí písemkou, více jim věřím. Máme více klidu, více možností. Tento vztah je možné vybudovat s každým. Musíme však něco obětovat. Musíme chtít, věřit. Bez těchto podmínek by to nešlo. Možná má někdo na předchozí řádky odlišný názor. Nikomu jej neberu. Toto zde je pouze mé subjektivní vnímání. Existují výjimky, u nichž zobecňování neplatí. Znam a mám je i já.

Přátelství nás obohacuje. Škála odlišných pohledů na svět, osob, schopností. Část každého přítele je kdesi uvnitř nás. Pozitivně deformuje a ovlivňuje vývoj naší osobnosti. Nejlepší bývá často jen jeden. Nejlepší, nejvěrnější. Ale není důvod na ostatní zanevřít. Přátelství je nutné, přináší radost, uspokojení, smysl v životě. Proto buďme vděční za každého přítele, každý se může jednou stát tím nej. Hledání, ztráta, obnovení. Fáze jakéhokoliv vztahu. Lépe zůstat u první a neprojit všemi. Ale i když projdeme všemi, přátelství za to stojí. Má smysl. Nebo snad ne?

Zbyněk Řehoř (G8)

Orientační dny G5

Fryšták, 3. – 5. 11. 2008

Když se naše třída dozvěděla, že se má zúčastnit orientačních dnů ve Fryštáku, zavládlo v lavicích nejen nadšení z vyhlídky prodloužených prázdnin, ale i zvědavost a obavy, co se na nás chystá. Během tří dnů mezi 3. až 5. listopadem mělo být všechno uvedeno na pravou míru.

Celý pobyt byl přímo nabitý akčními hrami, ale i vážnějšími debatami a konfrontacemi názorů či výtvarnými aktivitami. Myslím, že na všechno jmenované budeme vzpomínat dlouho, nejvíce se nám však určitě do paměti zapsala hra na sbírání mnohonožek.

Organizátoři nás rozdělili do čtyř družstev po šesti s tím, že se máme vžít do role entomologů a za spolupráce svých kolegů se pokusit nasbírat co nejvíce vzácných mnohonožek, kterými jsme nakonec, jak jsme záhy zjistili, byli my sami. Po objasnění všech pravidel a zodpovězení všech dotazů se hra mohla konečně rozjet. Na dráhu se s odhodláním nic netušících obětí vydaly první mnohonožky. A v ten moment začalo to pravé dobrodružství. „Au! Au! AUU!“ rozkřičela se zvlášť mužská část našeho družstva. Do hry jsme se totiž vrhli hned jako čtyřnožka kuloberka, jejíž označení myslím mluví za vše. Bylo jasné, že tato hra asi bude fyzicky nejnáročnější z celého pobytu. Po prvním doběhu jsem se cítila, jako bych právě uběhla čtyřkilometrový maraton, na žádné vydýchávání ale rozhodně nebyl čas. Následoval další

okruh. Protentokrát jsme však radši zvolili méně náročnou mnohonožku.

Touha po vítězství (nebo otupělost a šok – jak já říkám) rostla a s ní i síly, které jsme do hry vkládali. Na okruhu byly k vidění opravdu obdivuhodné sportovní výkony. Spolužáci vláčeli na zádech spolužačky, spolužačky si přes ramena přehazovaly spolužáky, někteří se dokonce ani nezastavovali na kontrolním stanovišti, aby si odpočinuli! A tak bylo celých padesát minut, které hra trvala, vidět desítky lidí podivně pospojovaných, krčících se, zhluboka oddechujících (nebo spíš funících), jak se bez ustání honí po louce nahoru a pak zase dolů.

Termosky s čajem se vyprázdnily, vzduch se ochladil, slunce se blížilo k obzoru a poslední mnohonožky dobíhaly. „Už jenom tři minuty,“ ohlášili organizátoři. To ale ještě nikdo netušil, že bude svědkem snad nejvýraznějšího výkonu celého odpoledne. K poslednímu kuželu se blížila skupinka, kde některá z našich silných slečen nesla na zádech Vojtu. Polovina spolužáků už ležela na zemi a vyčerpaně oddechovala, když vtom Vojta zakřičel: „Jedu couvalku!“ a už byl pryč. O Vojtovi je sice známo, že je fenomenální běžec, ale jeho výkon nás všechny stejně šokoval. „On to fakt stihl,“ vydechli všichni, když vbíhal do cíle. Výkon nejen tohoto našeho spolužáka se stal vděčným tématem po zbytek dne (a nejen onoho jednoho).

Mnohonožky byla sice hra velice náročná, ale – jak jsem již zmiňovala – myslím, že se všichni bavili a jen tak na ni nezapomenou. Nakonec snad už jen zbývá popřát brzké uzdravení natažených svalů, bolavých kloubů a zad.

◆

Co jsou tři dny? Jsou to 3/7 týdne, 1/10 měsíce a asi 3/365 roku. Také je to 3 krát 24 hodin, 36 hodin dne a 36 hodin noci. Co se může stát za tři dny? Může se vám rozbít kolo a vy si koupíte nové. Může se objevit chřipka a vy budete ležet v horečkách v posteli. Může také vypuknout třetí světová válka a všichni zemřeme. Anebo můžete jet do Frýštáku a prožít tři úžasné zábavou nabitě dny. Alespoň my jsme se takto rozhodli a nikdo z nás této volby nelitoval.

Většina z vás si asi říká, že za pouhé tři dny se mnoho věcí nezmění, ale u nás se něco změnilo. Něco základního. Změnil se náš osobní přístup. My, jedna z nejhlučnějších tříd na škole, jsme dokázali tiše sedět a naslouchat jeden druhému. My, co si děláme ze všeho legraci, jsme se dokázali vážně bavit o různých věcech, aniž bychom se navzájem zesměšňovali.

Druhou část skvělého pobytu nám obstarali vedoucí. Jim patří velký dík za bohatý program a úžasné nápady, které se chystáme v naší třídě i nadále rozvíjet. Nesmím opomenout zmínit „Oujeho bojovku“, kterou jsme si zkrátili část poslední noci. Zkrátka, tři dny se dají prožít různě, ale málokdy se podaří je prožít tak naplno a aktivně, jako se to podařilo nám ve Frýštáku.

Co ještě říct? Snad jen to, že jsem během cesty tam měla hlavu plnou obav z nadcházejícího programu, ale v Domě Ignáce Stuchlého se všechny obavy vypařily. Při cestě domů jsem měla naopak v hlavě plno zábavných, vážných, ale především důležitých a zajímavých zážitků.

Štěpánka Hanáčková (G5)

◆

Do Frýštáku jsem jela s pocitem, že nějaký třídení výlet v naší třídě nemůže nic změnit. A už vůbec jsem nevěřila v takové „násilné“ sbližování. Nicméně nyní musím uznat, že jsem se – bohudík – mýlila. Ke spolupráci a sblížení nebylo zapotřebí nějakých drastických metod, nýbrž stačilo pouze několik povedených her.

Už při příchodu do Domu Ignáce Stuchlého bylo nanejdůležitější jasné, že tady se rozhodně „ulejvat“ nebudeme. Nestihli jsme si totiž pomalu ani odložit batohy a už na nás čekala první hra. Nemohu popírat, že mě to poněkud vyděsilo a znechutilo, ale později jsem pochopila, že čím víc aktivit, tím více prožitků a vzpomínek.

Nedlouho po první hře, když jsme si společně sdělovali své obavy a očekávání, zazněla mnohokrát pochybnost, zda budeme schopni dát do každé hry maximum. Díkybohu se tato obava ani v nejmenším nenaplnila. Snad to bylo dobře promyšlenými aktivitami, snad celkovou atmosférou, ale takové nadšení a zápal do hry jsem už dlouho nezažila.

Nešlo však jen o to pobavit se, ale hlavně se důkladněji poznat a spřátelit. Myslím, že k tomu velmi napomohla debata na poměrně žhavé téma, kde mohl každý vyjádřit svůj názor. Překvapilo mě, že ač to bylo vůbec poprvé, co jsme řešili věci, jež jsou normálně mezi námi tabu, nikdo se nesnížil k nějakým trapným pubertálním výlevům a narážkám. Respektovali jsme své názory a myslím, že právě tato debata pomohla odstranit mnohé bariéry.

Co se her týče, každá měla hlavu a patu a vždy jsme si z ní odnesli nějaké

ponaučení ohledně vzájemné spolupráce, respektu, komunikace. Tím, že jsme byli pokaždé rozlosováni do skupinek, se zamezilo tomu, aby spolu byli neustále stejní lidé. Měli jsme možnost poznat se i jinak než ve škole, vidět, jak reagujeme na vypjaté situace a fyzické vyčerpání, a tak si o sobě utvořit poměrně jasný obrázek a pochopit své myšlení.

I když jsme ve Fryštáku strávili jen tři dny, prožili jsme spolu víc zážitků než za celé čtyři roky dohromady. Jsem opravdu vděčná, že jsem se mohla těchto orientačních dnů zúčastnit. Lépe jsem poznala lidi, se kterými trávím většinu svého času, a také jsem si uvědomila spoustu věcí sama o sobě. Víím, že tyto tři dny pro naši třídu hodně znamenaly, a věřím, že ještě dlouho budeme vzpomínat na tu fantastickou atmosféru, která ve Fryštáku vládla.

Jana Valaškovčáková (G5)

Stmelovací výlet do Fryštáku pro naši třídu. Tři dny se svými spolužáky. Téma, o kterých jsme se chtěli bavit, jsme si vybrali už ve škole a teď jen očekávali, co přijde. Pomůže nám to poznat se? Budeme všichni spolu? Jaké budou obědy? Bude tam zábava, nebo nuda?

Díky různým hrám jsme poznávali své kamarády a postupně, každým krokem, se naše obavy a naděje buď plnily, nebo zapadly do zapomnění. A co že jsme tam dělali? Například hra na uvítanou. Běhali jsme po celé budově a zjišťovali informace o místě, kde se nacházíme. Rázovali jsme si to ve dvojicích se spolužákem uvázaným k nám za jednu nohu.

Některé tato hra vydělala, jiné pobavila a některým se zoufale chtělo na záchod.

Naše očekávání (či spíše obavy) překonaly i vynikající jídla a nápoje. Svě pochybnosti a představy z nadcházejícího programu jsme, formou hry, napsali a zkoncitovali u ohniště před budovou.

Další zajímavá hra, která nám o nás měla říci něco víc, spočívala v tom, že si každý z nás napsal dvě věty na papír (jednu pravdivou a druhou lživou), přilepil si je na záda a ostatní se měli rozhodnout, která věta je pravdivá. Hra dopadla zajímavě – některé jsme prokoukli hned, ale někteří nám „dali zabrat“.

Jedním z nejsilnějších zážitků byla hra ANO/NE. Museli jsme odpovídat na různé kontroverzní otázky jen ano, nebo ne. Toto nedostatečné vyjádření vlastních názorů vedlo k třídní soukromé debatě, kde měl každý dostatek prostoru vyjádřit svůj názor na danou problematiku. Rozhovor se protáhl do pozdních hodin a plynule přešel v buchtovou párty. Až s totálně vymluvenými jazyky, uspokojenými dušemi a naplněnými břichy jsme se odebrali do postelí.

Bylo by neodpušitelné nezmínit hernu - dva fotbálky, ping-pong a kulečník – kterou jsme si hned zamilovali a trávili v ní každou volnou chvíli zběsilým mířením, pinkáním nebo strefováním za mohutného povzbuzování publika. To občas zmizelo obdivovat štěňata labradora na dvorku, ale pak s ještě větším nadšením pokračovalo ve fandění.

Další výplní volného času, která zaujala i kluky, kteří se jí v hojném počtu účastnili, se stalo „Tancování s Filipem“. Každý den se ve velkém sále na jednu hodinu rozezněly latinskoamerické rytmy, při nichž jsme se kroutili, svíjeli a

ťapkali ve snad i úspěšných pokusech naučit se kroky od našeho tanečního mistra.

Bezkonkurenční zájem si získala hra Broučci, při níž nás organizátoři donutili hodinu běhat dlouhou trať v šestičlenných družstvech. Svázání po třech u kotníků, se zavázanýma očima po dvou, pozpátku sami, nebo v pěti, kdy jednoho člena družstva nesou, jsme se neúnavně snažili vyhrát a poctivě běhali celý určený čas. Jen běhání po čtyřech se neujalo, neboť běhat v zástupu, chycení za ruce protažené mezi nohama, bylo velmi nepříjemné a fyzicky příliš vyčerpávající.

Zajímavým zpestřením byla vernisáž našich masek, které jsme chvíli předtím pokreslili. Místností osvětlenou mihotajícími se svíčkami jsme pluli se skleničkami šampusu v rukou a obdivovali vyjádření „své druhé tváře“, kterou ostatním neukazujeme. Jen občas někdo odběhl zkontrolovat svou poštu, na zdi nalepený plakát s obálkou, vyňal nahromaděné vzkazy od ostatních, rychle všem odepsal, dal do příslušných obálek a už zas poklidně procházel výstavou.

Za zmínku stojí i Oujeho hra, tedy noční dobývání budovy policejní jednotkou. Policisté běhali po budově s papírovými koulemi a naháněli teroristy, kteří je stejnými koulemi vraždili. Pro úspěch jsme si to několikrát zopakovali, načež jsme se všichni přesunuli do jednoho pokoje, kde jsme „dojžděli“ buchtu a probírali proběhlou akci. Až do chvíle, kdy nás paní profesorka poslala spát, každého do brlohu, kam patřil. Předtím jsme ale stihli začít debatu o „zasedáku“ a jak by mohl sedět každý s každým alespoň jednou do roka. Bouřlivě jsme vy-

mýšleli různé teorie o možnostech rozsažení i při odjezdu domů. „Zasedák“ byl zapomenut až ve chvíli sborového zpívání Kaťuši a hraní Gordického uzlu na vlakovém nádraží. Pak už jen cesta, rozloučit se všemi a domů za maminkou.

A jestli nám Fryšták pomohl? To se uvidí až časem a záleží především na nás, jak si to uděláme. Ale první jiskru, aby se požár rozhořel, jsme už ze sebe vykřesali.

Lucie Kabelíková (G5)

Přehlídka sborů církevních škol Brno, chrám sv. Augustina, 18. – 19. 11. 2008

Ve středu 19. listopadu 2008 se uskutečnilo setkání sborů církevních škol. Setkání se zúčastnily celkem čtyři střední školy – z Českých Budějovic, Oder, Kroměříže a Brna. Naše škola byla zastoupena velmi šikovnými studenty a kamarády. Jak to na mne zapůsobilo? Myslím, že se každý snažil podat co nejlepší výkon a dohromady vytvořit příjemnou a přátelskou atmosféru.

Co se mi na celém setkání líbilo? Studenti měli své písně perfektně nacvičené, vše bylo jemné, žádný falešný tón mé ucho nezaznamenalo. Některé písně na mne zapůsobily opravdu velmi mile. Možná to bude znít příliš „vlastenecky“, ale opravdu nejvíce se mi líbilo vystoupení sboru naší školy, protože bylo „znělé“, živé, nové. Nutno říct, že pan sbormistr prof. Veselý je velmi kreativní. Ráda bych ocenila zajímavé nápady, jak oživit mj. i takovou „odrhovačku“, jakou je lidová píseň Prší, prší.

Vůbec mi také samozřejmě nevadilo, že jsem si mohla toho dne o hodinu navíc přispát a po skončení celé akce i odjet o hodinu dříve domů. Z toho vyplývá, že setkání sborů mi přineslo dobrou náladu a příjemně zpestřilo jinak velmi nabitý týdenní program. ☺

Anežka Matoušková (PL1)

Ve středu 19. listopadu 2008 se uskutečnil hudební festival sborů církevních škol, který proběhl v kostele svatého Augustina v Brně. Byli na něj pozváni i studenti a učitelé našeho Cyrilometodějského gymnázia a střední odborné školy pedagogické. Tento festival se uskutečnil na počest svaté Cecílie, která měla 22. listopadu svátek a která je patronkou hudebníků a zpěváků.

Na tomto festivalu vystoupily čtyři sbory. Zpívaly se především světské písně, samozřejmě až na nějaké výjimky. První sbor z Českých Budějovic byl tvořen samými dívkami. Jejich zpěv doprovázel pouze klavír; jen v první písni se objevila flétna. Druhý sbor z Oder mne zaujal svým kostýmem, v němž to zpěvákům velmi slušelo. Zpočátku zpívali bez doprovodu, ale k závěrečným písním se přidaly čtyři nástroje pod vedením výborných hudebníků. Třetí sbor z Kroměříže byl tvořen dívkami i chlapci. U nich mi nejvíce utkvělo v paměti oblečení, ve kterém nám zazpívali. Měli totiž oblečené fialové habity, na které se nedá zapomenout. ☺ Jejich zpěv byl velmi čistý a sladěný.

Jako poslední vystoupil sbor naší školy ve svém reprezentativním složení. Měl skvělý doprovod – tedy mně se líbil,

a to moc! Nechci odsuzovat ostatní sbory, ale podle mne byl poslední sbor nejlepší. Ne proto, že je to náš školní sbor, ale protože považuji za velmi důležitý i doprovod ke zpěvu. A právě náš sbor měl velmi nadané muzikanty. Zvláště závěrečné houslové sólo bylo vynikající. Skvělá tečka na konec!

Michaela Matulová (PL1)

Všichni se už těšili na středu, proč? To vám mile ráda povím. Dne 19. listopadu 2008 se v kostele svatého Augustina, který se nachází nedaleko Kraví hory, uskutečnila již 10. přehlídka sborů církevních škol. A já jsem samozřejmě, jak jinak, byla u toho. Všichni studenti naší pedagogické školy neměli toho dne vyučování, poněvadž byli diváky této dlouho očekávané události. Události, na níž se představily čtyři sbory. Sbor z Českých Budějovic, Oder, Kroměříže a v neposlední řadě sbor z Brna.

Jen co se dostavili všichni studenti a jejich profesori, mohlo se začít. Jako první vystoupil sbor z Českých Budějovic pod vedením prof. Anny Voříškové, ve svém červenočerném sbor charakterizujícím oblečení. Tento sbor se skládá výhradně z ženského osazenstva a ke svému podání nepřipojuje žádný hudební nástroj. Budějovický sbor jsem slyšela poprvé, dívky zpívaly pěkně, ale určitě se mají ještě co učit. Poté následoval sbor z Oder, který nese název Datio. Tento sbor se skládá přibližně asi z padesáti zpěváků a zpěvaček a při přehlídce nastoupil v červených róbách pod vedením prof. Ludmily Adamcové. Myslím, že

všechny posluchače určitě oslovil a zanechal v nich pěkné pocity.

Jako třetí, předposlední, vystoupil sbor Ave z Kroměříže pod vedením prof. Filipa Macka. Tento sbor je smíšený a může mít něco přes sto členů. Uchvátil nejen svým počtem, ale zejména výběrem písní a jejich podáním. Vystupoval ve svých fialových róbách. Jako poslední se představil už netrpělivě očekávaný sbor Cantate z Brna, pod vedením prof. Vojtěcha Veselého. Všechny sbory sklízely po každé písničce hlasitý potlesk, avšak největší ohlas sklídl náš sbor Cantate, jenž si to podle mého názoru zasloužil opravdu nejvíce.

Pokud jste byli přítomni, mohli jste si všimnout, že se zpěváci všech sborů netvářili při svém vystoupení příliš nadšeně, jen náš sbor, jako vždy, přímo zářil. A to je dobře, zpěv se přece odvíjí od toho, aby byl předveden ostatním, lidem okolo, a také zpěvákům samotným. Vždyť zpěv je z radosti pro radost.

Přehlídka se mi velice líbila, proto doufám, že vám také a že jste si všichni s sebou domů odnesli alespoň nějaký pěkný zážitek a dobrý pocit. Tak snad zase příště!

Markéta Lugošová (VHC2)

Pedagogická Poema '08

Boskovice, 11. – 13. 11. 2008

Stejně jako loni jsem měl i letos tu čest zúčastnit se dramatické soutěže pedagogických škol z celé republiky, zvané Pedagogická Poema. Ta letošní se konala v Boskovicích. Společně se mnou se jí zúčastnily i Martina Janková (VHC3),

Nikol Kovářová (VHC2) a jako pedagogický doprovod prof. Zdenka Kučerová.

Již samotný odjezd byl docela vtipnou záležitostí. Obzvláště pro mne, který jsem stačil od víkendu do úterý, kdy jsme měli odjíždět, zapomenout čas našeho srazu na nádraží, a stále jsem nějak odkládal možnost podívat se na mail s tím, že si pamatuju číslo 10, takže tam příjdu něco po desáté hodině ranní a zbytek se uvidí. Když jsem se však v úterý sbalil a ve zbytku volného času se konečně na internet podíval, s hrůzou v očích jsem zjistil, že máme sraz v 9:45, tedy asi za pět minut. Spěchal jsem maximální rychlostí, jakou to jen dovedu, takže jistě chápete, že jsem došel nejméně o čtvrt hodiny později. Všichni už na mne čekali, ale vlak jsme nakonec stihli a všechno dobře dopadlo.

Když jsme dojeli do Boskovic, očekávaly už nás na nádraží dvě slečny ze zdejší pedagogické školy jakožto „hostesky“, což je slovo, kterým zde byly označovány zcela běžně (nejčastěji byla tato děvčata tímto oslovoována ze strany tamějších profesorek). Dívky nás zavedly do školy, kde jsme si odložili věci, a hned na nás čekala místnost plná chlebičků, slaných tyčinek a zákusků všeho druhu. Oproti loňské Poemě zde bylo takovéto občerstvení velice časté, a nejednou se stalo, že jsme šli bohatě najezení z občerstvení rovnou na večeři. Tu jsme měli v místě ubytování, tedy ve zvláštní škole spojené s internátem. Přestože jsem z kapacitních důvodů spal na matraci na zemi a přestože nebylo nejlehčí se po oněch neustálých občerstveních šplhat do kopce, na němž se internát nacházel, nemohu si na ubytování stěžovat. Avšak, jak jistě víte, na pedagogických

školách je drtivá převaha děvčat, takže všech sedm kluků účastníků se Poemy bylo ubytováno na jednom pokoji, a proto pochopte, že jsem toho v nepřetržité veselici do půl čtvrté do rána opravdu mnoho nenaspal.

Nás kluků se tam sešlo mnoho různých typů – od zarytého metalisty, oděného vždy v černé barvě s neodmyslitelnými řetězy, přes mladíka jménem Gracián Svačina, který vždy strávil asi deset minut vysvětlováním řeckého původu svého jména, až po kluka s dlouhými dredy, který seznámení se mnou začal slovy: „Kouříš? Hulíš? Chlastáš?“ Většina kluků – stejně jako já – přijela soutěžit v oboru dramatická improvizace. Hned první den jsme měli večerní soustředění, kde jsme se naučili pár praktických věcí a zjistili, že pravidla letošní Poemy jsou takřka revoluční: Místo loňských 90 minut máme na přípravu minuty 2 a místo 7 minut na vystoupení nám tentokrát dávájí také pouze 2. Samozřejmě jsme z této zprávy byli všichni nadšeni a o to více jsme se těšili na zítřejší vystupování.

Večer se konalo slavnostní zahájení, a ačkoliv se našli tací jedinci, kteří byli jeho úrovní pohoršení natolik, že si šli osobně stěžovat řediteli školy, já jsem to neřešil a šel jsem spát. Tedy, hned jak to bylo možné, samozřejmě. Po středeční snídani jsme se přesunuli do zámeckého skleníku, kde se všechna představení pořádala. Dopoledne bylo vyhrazeno kategoriím dramatické čtení a dramatický přednes, v nichž vystupovaly Nikol s Martinou. Jejich vystoupení byla naprosto skvělá a myslím, že obě naši školu reprezentovaly mnohem smysluplněji a důstojněji nežli já. Brzy po zahájení zapo-

čala také celodopolední velkolepá svačina, z níž se pokračovalo rovnou na oběd.

Hned po obědě se mi rozklepaly ruce, a tím to vše začalo. Když jsme se vrátili do sálu, netrvalo to už dlouho a přišla na mě řada. Na stole ležely papírky se slovními druhy. Měli jsme za úkol si jeden z nich vybrat a diváci nám měli poté říkat jednotlivá slova z kategorie vybraného slovního druhu. Jakmile vyvolali moderátoři mé jméno, předstoupil jsem ke stolečku se slovními druhy a neohroženě jsem sáhl po podstatných jménech. Povídám si: „Tak fajn, vezmu si podstatná jména, diváci mi nadhodí něco abstraktního, jako je například láska nebo statečnost, a na to už se dá zaimprovizovat snadno.“ Jenže když diváci začali říkat jednotlivá slova, bylo mi okamžitě jasné, jak to bude. Kladivo, bota, cigarety apod. Nakonec zvolal jeden kluk „hezoun“ a v tu ránu se mi vybavil ideál zženštělého kluka a jeden můj starý dobrý známý z internátního domova Petrinum, který se jmenoval Václav Dejmek, ale nikdy si neřekl jinak než Sebastián. Během ztraceně krátkých dvou minut na přípravu jsem si ucelil myšlenky a už mě volali na jeviště. Začal jsem povídat, jak se zvláště kroutil a vytvářel tělem při chůzi podivné vlnovky. Jak každé ráno chodil do školy pozdě, protože si geloval vlasy a nikdy se mu to nelíbilo dřív než napotřetí. Řekl jsem, co jsem řekl. Když jsem skončil, diváci se docela smáli, ale pouze do chvíle, než přišel další soutěžící. Byl dokonalejším příkladem hezouna, jakoby přesně vystiženého z mého příběhu. Pramínky dlouhých vlasů, svázaných barevnými provázky, mu padaly do snědé obličeje. Byl oděn ve světle bílém kompletu s upnutými kalhotami, a když

promluvil, měl sladký hlásek s lehkým přízvukem. Ještě ten den za mnou přišli nejméně čtyři lidé a ptali se mě, jestli jsem své vystoupení opravdu myslel jako cílenou parodii na něj. Dokonce jsem se mu pak za toto podivné nedorozumění i omluvil. Nu což. Večer při odchodu z dramatické rekapitulace pak svačínová mánie dosáhla vrcholu, když nám tamější profesorky doslova „cpaly“ cukroví, ať si ho vezmeme s sebou, jinak že se zaručeně zkazí. Další den dopoledne se konalo tentokrát už poslední improvizální soustředění a po závěrečném zakončení se jelo domů.

Ačkoliv jsem nic nevyhrál, musím říct, že jsem byl s letošní Poemou maximálně spokojen. Snad bych chtěl ještě poděkovat oněm třem milým dámám, že to tam se mnou vydržely, a Bohu za to, že jsem vůbec dostal tuto skvělou příležitost zahrát si před publikem.

Adam Homolka (VHC4)

AKTUÁLNĚ

Co pro mne znamenají Vánoce?

Když řeknu slovo Vánoce, vybavím si plno krásně a příjemně prožitých dnů! Všichni jsou na sebe milí a všude je nádherná atmosféra. Také toho plno zažijeme s rodinou. Když se procházím po městě a hledám vhodné dárky pro své nejdražší přátele, cítím takovou zajímavou vůni.

Vždy pro mne znamenaly Vánoce samozřejmě i zdobení stromečku, dárky, cukroví, kapr. To jsou ale spíše obyčej.

Na správné Vánoce padá sníh, který ještě více zpříjemní už tak krásné období.

Tak toto pro mne Vánoce znamená. Všem přeji příjemné a krásně prožité vánoční svátky.

Ludmila Březinová (G1)

Vánoce znamenají pro mě,
že jsme spolu v jednom domě,
dobré perníčky jíme,
když v tom zvonek slyšíme.
Ježíšek nás ke stromečku volá:

„Máte tu dárky, hola hola!“

A kdo ve spížce neslídí,
ten zlaté prasátko uvidí.
Koledy vesele zpíváme,
do vody olovo líváme.

Napůl krájíme jablíčka –
bude to křížek, nebo hvězdička?
Vzpomeňme na ty, co Vánoce neslaví,
ti, kdo jsou sirotci, ti, co jsou churaví.

Ať v tomto i v dalším roce,
těšíme se na Vánoce!

Vojtěch Janků (G1)

Vánoce pro mne znamenají čas, když se narodil Pán Ježíš. Je to klidný svátek, kdy se mají všichni rádi, dostáváme dárky, pečeme cukroví. Všichni máme radost ze života, všichni jsme šťastní. O Vánocích se nikdo nemusí bát, protože má jistotu, že ho mají všichni rádi. Nikdo se s nikým nehádá (kromě výjimek). Vždyť Ježíš se narodil, aby nás zachránil, proto jsme tak šťastní.

Já si myslím, že o Vánocích se děje něco neobvyklého, neobyčejného. Na Vánoce se můžeme těšit a vzpomínat, co jsme prožili nebo udělali, kdo z nás měl radost, jaké jsme dostávali dárky. Zkrátka na to, co jsme udělali a měli z toho radost. O Vánocích můžeme každého něčím potěšit a pak se z toho dlouho radovat. Každou nepříjemnost můžeme něčím vynahradit. Nemám ráda, když Vánoce končí!

Každý mi připadá najednou milý, i když jsem ho třeba neměla v oblíbě. Samozřejmě mi může všechnu radost pokazit, ale taky ne, může mě něčím potěšit. Tak tohle jsou pro mě ty nejúžasnější Vánoce!

Petra Ryšavá (G1)

Vánoce, to je krásné slovo. Když ho slyším, tak se mi v uších začnou ozývat koledy a začne mne hřát teplo rodinného kruhu. Je to pro mne událost, při které je rodina pohromadě. Společně se můžou smát a sdělovat si legrační historky.

Pro mne Vánoce znamenají hodně, nepředstavují pro mne jen dárky. Je to událost, při které nikdo nemyslí na nic jiného než na to, že jsme všichni spolu. Mám moc ráda, když slyším, jak maminka říká tatínkovi: „Koukej na tu krásnou rodinu!“ Vánoce se pro mne stávají víc a víc nezapomenutelným zážitkem.

Když nad tím začínám přemýšlet, uvědomuji si, že máme Vánoce úplně stejné jako předtím: stromeček na stejném místě, Betlém taky, cukroví na stejném stole se stejným ubrusem. Ale přitom jsou každé Vánoce jedinečné a úplně odlišné. Je to krásný pocit, když se odml-

číte a podíváte se na to krásné společenství plné radosti a lásky. Toto pro mne znamenají Vánoce.

Helena Žižkovská (G1)

Většina dětí se nemůže dočkat Vánoc. Vždyť vždycky dostanou řadu dárků a cukroví, až jim z toho praskají kalhoty, sukně a taky pokojíčky. Rodiče pak praskají vztekem nad hromadami nepořádku v jejich „doupatech“. Se mnou je to však trochu jinak. Ne že bych nerada rozbalovala dárky a jedla maminčino bezvadné cukroví, ale přece jenom je tu něco, co mám raději: vánoční náladu. Ano, přesně tohle mám na Vánocích nejraději. Moc ráda se s babičkou procházím zasněženým městem, s rukama úplně zmrzlými, ale šťastně svírajícíma perníček. Mám taky ráda vánoční trhy. Stánky s mýdly, svíčkami, vánočními ozdobami a medovinou – právě její vůně se rozlévá po celém náměstí.

Taky mám moc ráda, když už jsme u těch procházek městem, procházky s babičkou po betlémech, protože maminka je doma a peče cukroví. Moje babička je rodilá Brňanka, takže mě u každého z těch mnoha brněnských betlémů zahrne spoustou zajímavostí, až se mi z toho hlava točí. Někdy tyhle procházky podnikáme ve skupinkách se sestrou Margitou, ale to už není tak zajímavé.

Vyvrhlením všeho je pak štedrý večer. Stojím, u nás v kostele je hlava na hlavě. Jsou tu i tací, kteří bohužel chodí do kostela „pravidelně“ jednou za rok, a to právě o Vánocích. Celá mše je slavnostní. Pak se cítím velice slavnostně a důležitě, když mohu ve svých prokřehlých

rukou nést domu Betlémské světlo, a těším se na večeri a na dárky.

Adéla Kolářová (G1)

Setkávání s přáteli, příbuznými a hlavně s Ježíšem. Sváteční doba plná radosti z různých věcí. Bývá sníh, mohu stavět sněhuláky, různé pevnosti, a to všechno ze sněhu. Mohu chodit bobovat, lyžovat a koulovat se s kamarády. Narozeniny mého bratra a svátek babičky. Není škola, mohu celé dny být venku, a když je mi zima, mohu jít domů a dopřát si teplý čaj a teplou koupel.

Jezdíme na hory s přáteli, provozujeme zimní sporty. Je krásná atmosféra. K nám domů přijíždí babička i se svým psem. Na Štědrý den máma vaří, zatímco já, bratr a táta strojíme stromeček. Celý den je hrozně dlouhý. Potloukám se po bytě, kručí mi v břiše a přemýšlím, co dostanu.

Vtom nás volá máma. Večeře je hotová. Rozkrajujeme jablka, jíme skvělého kapra od mámy. Tu zvoní zvoneček a my se valíme jeden přes druhého do „obývacíku“. Čeká nás hromada dárků. Zpíváme koledy a pes vyje, pak se pouštíme do dárků. To je nadílka! Rodiče a příbuzní nás obdarovávají nádhernými dárky. Všechny si prohlížíme a zkoušíme. Sledujeme v televizi vánoční pohádky a pak jdeme spát. Za pár dní bude Nový rok.

Anna Drápalová (G1)

Vánoce? Musím říct, že se na ně každý rok velmi těším. Představuji si zasněženou krajinu, vůni vánočního cukroví a sušeného ovoce. Tento čas je pro mne obdobím, kdy je celá rodina spolu, což lze v dnešní uspěchané době málokde vidět.

Jako malá holka jsem se vždycky nejvíc těšila na dárečky, které mi Ježíšek donese. Bylo proto pro mne neuvěřitelným zklamáním, když mi moje maminka oznámila, že dárky nám nenosí Ježíšek, ale rodiče. Byly pro mne tenkrát asi nejhorší Vánoce, i když jsem dostala plno úžasných a drahých dárků. Uvědomila jsem si však, že Vánoce nespočívají v tom, kolik dárků člověk dostane, ale v tom, že lidé tráví čas spolu, že se mají rádi, že spolu např. pečou vánoční cukroví a sledují pohádky...

Štědrý večer pro mne znamená úplně nejkrásnější den v roce, protože už od rána můžeme ve vzduchu cítit určité napětí a očekávání. V kuchyni znějí vánoční koledy, všude voní jehličí a za okny je bílo jako v pohádce. A celý tento krásný den zakončí půlnoční mše, po níž se všichni sejdou a povídají si.

Myslím, že na kouzlo Vánoc žádné dárky nemají, byť jsou pro mnoho lidí právě ony tím nejdůležitějším.

Marie Šimková (VHC4)

Vánoce pro každého znamenají něco jiného. Pro obchodníky, kteří již od října vyzdobují své výkladní skříně vánočními stromky a ozdobami, představují přeplněné obchody, starosti, ale i mnoho

peněz. Pro mnohé nevěřící znamenají nekonečné řady v obchodech, stres, utracené peníze a Santa Clause. Pro mne jsou však Vánoce časem, který mohu naplno věnovat své rodině a přátelům.

Většina školáků má tyto svátky spojeny s prázdninami, a především s dárky. Musím se přiznat, že když jsem byla menší, také pro mne byly dárky tím nejdůležitějším. Postupně jsem si však uvědomila, že Vánoce nám mají připomínat ještě něco jiného – událost narození Ježíše Krista.

Na Vánoce bychom se měli připravit nejen nákupem dárků, pečením cukroví a úklidem domu, ale také „úklidem“ ve svém srdci. Takže, já se jdu připravit. A co vy?

Lenka Matysová (VHC4)

Vánoce. Jen slovo? Den? Chvilé života? Ano, je to slovo, je to den. Ale jaký den? Pod slovem Vánoce si každé dítě představí dárky, stromeček, sních. Ale znamenají Vánoce jen toto?

Na Vánoce jsou celé rodiny spolu, vzpomíná se a vypráví. O Vánocích si snad každý uvědomí, jak má koho rád, jak komu ublížil, a chtěl by se omluvit. Vánoce jsou chvílemi, kdy snad do každého srdce vstoupí touha napravit se, napravit to, co se nepovedlo.

Nebo ne? Opravdu je to jen materiální a konzumní záležitost? Rozdat dárky, dobře se najíst, a pak na vše zapomenout a opět začít další nový, obyčejný, stereotypní den života? I takto se totiž dají Vánoce chápat, ale proč? Vždyť přece každý má srdce, i když třeba plné bolestných ran, nadávek, smutku. Ty se však

dají a mají léčit, tak proč nezačít právě o Vánocích?

Podle mého názoru jsou Vánoce nejen slovo, den, ale dlouhé období, v němž člověk pochopí nejen to, po čem touží on sám, ale i to, po čem touží ostatní, a rozhodne se tyto touhy naplnit.

Daniela Hejlová (VHC4)

Vánoce? Jsou to delší prázdniny? Doma teplo, venku zima? Rodina pospolu, vůně cukroví, smřčku, pomerančů? Ano. Toto všechno jistě vstoupí do mých představ. Ale především si vybavím půlnoční mši, kterou oslavíme Ježíšovo narození. Znamená to pro mne nový začátek. Začátek, na který není nikdy pozdě. Nevím, čím to je, že právě o Vánocích se mají všichni tak rádi, že přijede na návštěvu tolik rodinných příslušníků, s nimiž se po celý rok nevidíme. Každý si udělá čas, alespoň o Vánocích. I když začít spolu znovu můžeme přece kdykoliv.

Po celé dva týdny prázdnin chodím po koledě. Jak s rodinou, tak s kamarády. Zpíváme a hrajeme před domy koledy, nikdo nepohrdne naším snaživým zpěvem ani ve tři hodiny ráno. A my zase nepohrdneme pohárkem vína, kořalkou, perníčky nebo ořechy.

Vánoce pro mne znamenají skvělý pocit dobře prožitého času, který byl obohacením jak pro mne, koledníky a rodinu, tak pro ostatní, které jsem mohla rozveselit, povzbudit a jakýmkoli způsobem jim zpříjemnit vánoční svátky.

Jak to asi probíhá ve městě? Je to také tak láskyplné? I ve tři hodiny ráno?

Anežka Herková (VHC4)

Zelené šílenství?

Ekologie, třídění a recyklace odpadů. Jsou to slova, která vyjadřují „spásu světa“, jak tvrdí jedni, nebo „zelené šílenství“, jak si myslí druzí? Lidé se v názorech liší, já bych ten svůj ráda uvedla na příkladu. Je to obecný vzorec, do kterého lze dosadit cokoli, zkusme to ale například s recyklací PET lahví; tu si snadno a okamžitě vybaví snad každý.

Člověk byl obdařen obrovskou výsadou, totiž inteligencí. Má proto snahu si veškerou svou práci zjednodušovat a na každou činnost vyvíjet co nejméně energie. Proč by chodil pěšky, když může jezdit dopravními prostředky, proč by oral a vláčel se za pluhem, když může sedět v traktoru, který navíc stihne obdělat stejně velký pozemek několikrát rychleji než dobytek? A konečně z jakého důvodu by chodil pro pivo nebo mléko s vlastní bandaskou či džbánekem, nebo proč by kupoval nápoje ve skleněných lahvích a nosil je zpět do obchodu pro vrácení zálohy, když si tutéž limonádu může koupit v prakticky nerozbitných plastových „PETkách“, které jsou lehké, nemusí se vymývat a po vypití obsahu se jednoduše vyhodí do koše? Oním důvodem je jen naše lenost a pohodlnost.

Z přírody vezmeme suroviny, provedeme chemickou reakci, výrobek z nového a modernějšího materiálu s lepšími vlastnostmi použijeme a potom? Přirozeným způsobem se rozpadne

za velmi dlouhou dobu. Měli bychom proto plast rozložit zpět do podoby, v jaké byl na počátku. Jenže my jej většinou spálíme, a tak vzniknou jedovaté zplodiny. Jestliže nevracíme nové sloučeniny do stavu, v jakém jsme je získali, měli bychom alespoň minimalizovat potřebu se jich zbavit, tedy co nejvíce snížit výrobu. A to dokážeme jedině tehdy, budeme-li je používat, jak jen to jejich kvalita dovolí, a poté opakovaně v recyklované podobě.

I naše škola se zapojila do projektu *Recyklohraní*, který se zaměřuje na sběr drobných vysloužilých elektrozařízení. Červená popelnice je umístěna, jak už jste si jistě všimli, vedle vchodu na hřiště. Více informací je možno získat přímo na sběrné nádobě, na letáčcích, nebo u prof. Múčkové.

Klára Kročová (G4)

... s Mgr. Markétou Foralovou

Odkud jste?

Kousek od Brna, asi 20 kilometrů.

Máte nějaké sourozence?

Mám starší sestru, Editu, je jí 30 let.

Je hodná?

Ano, nejhodnější. ☺ Je trošku jiná než já, dravější.

Jste z věřící rodiny?

Ne.

Jak jste se dostala na naši školu?

Odešla jsem z předchozího zaměstnání, bylo to narychlo. Odešla jsem především kvůli atmosféře, která vládla ve vedení, ne kvůli dětem. Podala jsem si inzerát a ozvali se mně kupodivu z vaší školy, kam jsem ani inzerát neposílala, protože jsem nevěděla, že existuje. Někdo však asi předal kontakt, protože mi přišlo pozvání. Tak jsem to zkusila a vyšlo to.

Líbí se vám tady?

Ano, moc.

Co se vám tady líbí nejvíc? Co je tu výjimečné oproti jiným školám?

Nemohu to příliš posoudit, protože toto je teprve druhá škola, na které učím. Chodila jsem samozřejmě na praxe, ale ty trvají asi jen měsíc, a tak do dění školy moc neproniknete. Ale myslím, že jsou tady fajn „děcka“, některé sice občas zlobí, ale dá se s nimi domluvit. A také se mi líbí kolektiv v kabinetě angličtiny, jsou

Promoce - s maminkou

to velmi příjemní lidé. Líbí se mi tu tedy vztahy.

Je něco, co byste zde chtěla zlepšit, co vám zde vysloveně vadí?

Vadí mi tu křídové tabule, nerada píšu křídou, ale to je spíš můj soukromý problém. ☺ Jinak nic. Někde se sice více používá moderní technologie, např. projektory atd., ale mně to nevadí. Jsem zvyklá takto učit. Nejsem žádný počítačový maniak, který by si na hodinu chystal nějakou prezentaci, to ne.

Těšíte se na Vánoce?

Jojojo, moc. Už aby byly. Dárky ještě nakoupené nemám, budu se pak někde boxovat v obchodech (smích).

Máte nějaké vánoční zvyky, které dodržujete každý rok?

Nic speciálního. Tak jako všichni schováváme dárečky a snažíme se je neprozradit (i když je to někdy těžké), jinak nic moc. Se sestrou zdobíme stromek, máme rybu, sice ji nikdo nechce jíst, ale máme ji.

Jaké máte plány do budoucna?

Já moc dopředu neplánuji. Že bych měla plán na dalších pět let, tak to rozhodně ne. Určitě bych chtěla ještě zůstat tady, vydržet. Potom bych si chtěla najít nějaké své bydlení, dobře se vdát. Na děti je zatím ještě čas. Jinak nic zvláštního neplánuji, nechávám to plynout tak, jak to je.

Takže jezdíte na Vánoce za rodinou?

My máme více generační dům, kde bydlím s rodiči a přítelem.

Byla jste ve škole vzorná? Měla jste dobré známky?

Chodila jsem také na gymnázium, ale že bych byla „extra“ vzorná, to se říct nedá. Ale známky jsem měla „v pohodě“. Že bych byla „šrotka“, tak to také ne, ale když byla písemka, tak jsem se naučila, abych si to pak nemusela opravovat. Gymnáziem jsem prošla bez problémů.

Jaký je váš oblíbený film, skupina, kniha?

Film ... to je těžké. Třeba Pulp Fiction, i některé romantické filmy, ale nesmí to být příliš přesladené, např. Nothing Hill. Nic jiného mě nenapadá. Z hudby poslouchám všechno možné. Mám ráda Madonnu (ale jen něco), Lenny Kravitz, teď mě hodně ovlivňuje sestra, takže poslouchám Usher, Chris Brown atd. Příliš nečtu, nemám na to čas, ale mou oblíbenou knížkou je už od dětství Malý princ.

Děkujeme za rozhovor.

Anna Kubešová, Tereza Lerchová (G4)

- narozena 16. 3. 1981 v Brně
- po studiu na Gymnáziu TGM v Zastávce u Brna nastoupila na Lékařskou fakultu MU v Brně, kterou nedokončila
- přešla na Pedagogickou fakultu MU v Brně (obor anglický jazyk, speciální pedagogika – logopedie), kterou ukončila v roce 2006
- před příchodem na naši školu učila angličtinu na Obchodní akademii v Brně
- má starší sestru Editu (30)

V mateřské škole

František Kožík:

*Kronika života a vlády Karla IV.,
krále českého a císaře římského*

Z dějepisu víte, že král Jan Lucemburský zanechal Karlu IV. české země zpuštěné a ve špatném stavu. František Kožík tuto skutečnost zajímavě vykresluje v následujících dvou úryvcích:

Jan Volek přistoupil k jeho rameni:

- Tvoje matka tě milovala, princí, a milovala Čechy. Na celém světě to byla bytost tobě nejbližší! Pro její památku by mělo tvé srdce pochopit, oč tě prosí celá země. Karel věděl, že se musí rozhodnout, a tušil už také, jak se rozhodne.

- Slyšel jsem, že všechny královské hrady v Čechách jsou zastaveny?

- Král potřeboval mnoho peněz.

- Nechcete přece, abych se vrátil do Prahy a žebрал! Co starý Hrad v Praze?

- Před třiceti lety vyhořel. A když jsme vyháněli Korutanské, i tam se bojovalo.

Karlova tvář zpevněla a jeho pohled se soustředil. Změnil tón. Mluvil pomalu, myšlenku v každém slovu:

- Mám první otázku: Můžete mi zaručit, že Hrad bude co nejdříve opraven tak, abych tam mohl pozvat svou paní Blan-ku?

- Zaručujeme ti důstojné obydlí, sliboval Petr.

Karel sám byl překvapen tichou radostí, která začala prýštit odkudsi z hlubin jeho duše, radost, o níž ještě včera nevěděl, že v něm spí a čeká.

- Otázka druhá: Můžete postavit hoto-vost, která vrátí zemi pořádek a bezpečí? Dívali se na sebe rozpačitě, překvapeni jeho rozhodností.

- Chtěl bych uspořádat veřejné soudy ve všech krajích, pokračoval Karel, - abych poznal, nač si lidé stěžují.

- Ale vždyť bys lidem ani nerozuměl, bránil se nezvyklému nápadu Rožmberk.

- Neumějí ani německy, ani francouzsky.

- Správná námitka. Otázka tobě, strýče: Můžeš mi co nejdříve opatřit české učite-le řeči? Vždyť jsem tak v dětství mluvil.

- To znamená, zachvěl se Volkovi hlas, - že přijímáš?

Ještě jednou se odmlčel Karel v soustředěném zamyšlení. Pak řekl sotva slyšitelně:

- Nebyl jsem u matky, když umírala. Její památka mě volá.

...

I začal psát vlastní životopis.

„Když jsem přišel do Čech, kde jsem ne-byl po jedenáct let, nenašel jsem tam ani otce, ani matku, která před několika lety zemřela, ani bratra, ani sestru, aniž koho známého. Také řeč českou jsem úplně zapomněl, ale později jsem se jí opět naučil, takže jsem neměl, ani kde bych přebýval, leč v měšťanském domě... Pražský hrad byl zcela opuštěn, pobořen a zničen. Našla se však hrstka šlechtných mužů, kteří přihlídlí k tomu, že pocházím ze starobylého rodu českých králů, a poskytla mi pomoc. Drželi jsme vladařství nad královstvím a zlepšovali jsme je po dva roky den po dni...“

Polární expres

Polární expres. Režie: Robert Zemeckis. Animovaný rodinný fantasy příběh, USA 2004, 100 min.

Jelikož si myslím, že tento film možná všichni neznáte, přiblížím vám před recenzí jeho obsah, abyste „byli v obraze“. V Americe nosí dárky Santa Claus, v něhož někdo věří, zatímco někdo už ne. Film vypráví o malém chlapci, který stále věří v Santu, ale je už v přelomovém věku, kdy začíná o Santově existenci pochybovat. Vše se změní, když před jeho domem zastaví Polární expres; vlak, který má zajímavou posádku a ještě zajímavější cíl cesty – Severní pól. Podle slov průvodčího je zde „nástup možný pouze dětem, které přestávají věřit kouzlu Vánoc!“, což malý hrdina splňuje. Náš chlapec spolu s novými kamarády, mírně vyšinutým průvodčím, dvěma kotelníky a jedním přízrakem vyráží na dobrodružnou cestu s jasným cílem: být do půlnoci na Severním pólu, kde se začnou dít nevídané věci. A pokud budou děti hodné, budou mít oči na stopkách a uši nastražené, možná přijde i Santa; stačí jen uvěřit...

Producentem a hlavním hercem v celovečerní adaptaci stejnojmenné dětské knížky Chrise Van Allsburga (mj. autor příběhu *Jumanji*) je Tom Hanks. Režie animovaného snímku se ujal specialista na řemeslně náročné filmy Robert Zemeckis. Původně chtěl natočit *Polární expres* s živými herci, ne animovaně. Bránil mu v tom však vysoký rozpočet, kterého by film jistě dosáhl, a také herec-

ké obsazení hlavní chlapecké role. Podle jeho slov by musel najít dětského herce, nějakého nového Haleyho Joela Osmenta (*Forrest Gump*, *Šestý smysl*), který by celý ten obrovský snímek utáhl. A tak se to-muto problému chytře vyhnul. Film tedy není hraný, ale animovaný, a to velice zajímavou 3D motion capture technikou – postavy hrají skuteční dospělí herci, kteří jsou posléze digitalizováni a kterým je v počítači dána nová podoba. Kulisy se uzpůsobí jejich výšce, aby scény byly přirozené. Hlavní hrdinové a prostředí pak vypadají velmi realisticky a postavičky mají přesné lidské pohyby a grimasy – to se mi na filmu líbí. Teď to ale vypadá, že i postava hlavního dětského hrdiny je předebraná malým hercem a pak v počítači pozměněna (to by si však režisér neulehčil práci s výběrem titulní role), tak to ale není! To je totiž další zajímavostí filmu. Všechny postavy mužského rodu totiž předem zahrál i namluvil Tom Hanks; poté byly digitalizovány a dostaly svoji konečnou osobitou podobu v počítači.

Při sledování filmu bije do očí podobnost animovaného průvodčího s Tomem Hanksem – tato postava je tvořena přesně podle něj, jak vzhledově, tak chováním. Hanks hrál celkem pět postav: chlapce, jeho otce, průvodčího Polárního expresu, přízrak obývající střechu vlaku a Santa Clause. To je u filmu velmi neobvyklé. U dalších postav už nelze tolik poznat, že jsou namluveny i zahrány stejným člověkem, i když v originální jazykové verzi to možná divák zjistí podle hlasu. Nicméně u malého hochy bych opravdu nehádala, že ho hraje a mluví dospělý muž, jak jsem se dozvěděla až v titulcích na konci filmu. V

roli elfů se zase objevil zpěvák Steven Tyler (*Aerosmith*).

Z celého snímku na nás dýchá vánoční atmosféra; v reálu na nás volá z výloh obchodů, z nazdobených domů, nebo třeba z reklamy na Coca-colu. Nikdo přesně nedokáže říct, kde končí kouzlo a kde začíná kýč. Kdo by však v této sváteční době odolal příběhu chlapce, který se vydal na dlouhou cestu za Santa Clausem? No, tak dobře, který Američan? Tím se dostávám k problému *Polárního expresu* u nás. U nás totiž žádného Santa Clause nemáme! Nejsem si jistá, jestli z něj budou naše děti tak nadšené, jako ty za „Velkou louží“. Uznávám, že je to jedna z nejmilejších postav dětských vánočních příběhů, ale myslím si, že je také jedna z nejkýčovitějších.

Co však mnoho lidí neví, je skutečnost, že byl tento film vytvořený pro 3D kino, takže pokud nemáte přístup k Imaxu, nevychutnáte si film tolik, jak by tomu bylo v jeho 3D verzi. Ale podle mého názoru je pěkný i bez 3D efektů. Také mě trošku mrzí, že jsem film viděla nadabovaný do češtiny, protože jsem pak nic neměla z toho, že Tom Hanks zahrál a namluvil pět postav – ani u jedné z nich to vůbec nepoznáme. Proto doporučuji dívat se na film v angličtině, nicméně je to jen tip, každý se může na film dívat, jak mu to vyhovuje. ☺

Abych uvedla ještě nějaké kladné stránky filmu, nesmím zapomenout napsat, že film má velmi povedené vizuální efekty např. „sněhové“ mizení přízračného tuláka nebo hromadné záběry polárních elfů, které *Polárnímu expresu* dodaly na kouzlu. I hudba stojí za pozornost. Alan Silvestri opět předvedl svůj um – hudba se k filmu velmi hodí a krásně

dokresluje scény, a to jak skladby instrumentální, tak i skladby zpívané. Setkáme se s nejen pěknými klasickými americkými koledami, ale i jinými povedenými písněmi.

Neznám bohužel Allsburgovu knižní předlohu, proto nemohu posoudit, do jaké míry se Zemeckisovi filmové zpracování podařilo, ale je úctyhodné, že z dětské obrázkové knížky vytvořil svižně ubíhající a milý příběh, který potěší nejen jednoho (nicméně především mladšího) diváka.

Doufám, že jsem vám alespoň trochu přiblížila děj a atmosféru filmu. Nemohu se na závěr ubránit otázce: Nastoupíte do *Polárního expresu* také?

Hodnocení filmu: 80%

Lucie Říhová (G4)

ANKETA

V tomto předvánočním čase nás zajímalo:
Jaké je vaše nejoblíbenější vánoční cukroví?

Václav Sychra (G4)

Vanilkové rohlíčky.

Marek Caha (G2)

Od maminky.

Pavla Balabánová (G2)

Perníčky vykrojené do srdíčka.

Diana Kheilová (VHC 1)

Kokosky a linecké.

Veronika Zaplatilová (G1)

Kakaové věnečky.

Ester Jugasová (G3)

Trubičky.

Kateřina Balabánová (G3)

Marcipánové košíčky.

Nikola Nagyová (G7)

Kokosky a vanilkové rohlíčky.

Lucie Kabelíková (G5)

Perníčky.

Veronika Janská (G6)

Linecké kytičky.

Martina Janková (VHC 3)

Vinné hvězdičky.

Kamila Jakubíková (VHC 4)

Vanilkové rohlíčky, včelí úly.

Lenka Krychtálková (PL 1)

Linecké.

Viktor Severa (G4)

Linecké, vanilkové rohlíčky.

prof. Jitka Nováková

Nugátové kuličky.

Tereza Benešová, Martina Hermannová (G4)

Big Band

V redakci časopisu jsem nová a mým prvním úkolem je napsat reportáž o této instrumentální skupině. Já a reportáž? No, to je tedy nápad! Obavy házím za hlavu a spěchám na schůzku se sestrou Cyrilou, která mě postupně seznamuje se třemi členy Big Bandu. Abyste rozuměli, kapela má celkem členů osm, ale všechny jsem bohužel ještě ani neviděla, natož abych s nimi mluvila, protože naši školu nenavštěvují.

Nejdříve se seznamuji s Terkou Janovou (VHC3). Působí velmi milým dojmem a hned se domlouváme, že mi při rozhovoru představí zbytek skupiny. Ale protože se tu středu se sestrou Cyrilou motám po chodbách snad celé odpoledne, netrvá dlouho a setkání s Vojtou Müllnerem (G8), který hraje na altový saxofon, a Honzou Kiliánem (G7), hrajícím na tenorový saxofon, na sebe nedá dlouho čekat. Všichni členové působí velmi sympaticky, a tak náš rozhovor naplánujeme hned na další den. Musím přiznat, že jsem na druhý den pěkně nervózní, přece jen něco podobného připravuji poprvé. Všichni čtyři se přesouváme do „spirituálovny“, pohodlně se usazujeme a můžeme začít.

Od členů kapely se dozvídám spoustu zajímavých věcí, například že se dali dohromady před čtyřmi lety na brněnské ZUŠ Františka Jílka, hrají pod vedením prof. Petra Kobzy a že zatímco jich bylo původně třináct, fungují nyní ve složení tři saxofony, trombón, trubka, bicí, klávesy, kytara a baskytara. Na otázku, jaký hrají styl, odpovídají členové Big

Bandu dost různorodě: „Asi jazz, swing a občas takový popík,“ vysvětluje Honza, zatímco Vojta ještě doplňuje: „Popík, rock, funky... Je to spíš taková všehochuť, bereme věci, které se nám líbí, a dáváme je do úpravy pro dechové nástroje. Vždy někde dvakrát nebo třikrát vystoupíme, ale hrajeme spíš jen pro sebe, pro zábavu.“ Honza upřesňuje: „Zatím se „vyhráváme“. Nejsme na tom tak dobře, abychom třeba hráli v nějaké kavárně, nebo v něčem takovém, ale určitý repertoár písní už přece jen máme. Myslím, že kdybychom to všechno shrnuli, tak kolem deseti písní bychom dohromady dali.“ Později Honza o celém vývoji repertoáru Big Bandu mluví ještě jednou: „Já jsem třeba dřív poslouchal mix písniček a zalíbila se mi tam jedna píseň. Tak jsem ji navrhl panu profesorovi, který to teď zpracovává a píše. Takže je to spíš tak, že komu se co líbí, podá návrh, řekne to panu profesorovi a ten to buď uzná za vhodné a třeba to i napíše, nebo to za

vhodné prostě neuzná. Pepíno, náš baskytarák, má rád skupinu s názvem Vypsaná Fixa a líbila se mu tam nějaká píseň. Tu jsme taky napsali a Vojta ji potom hrál.“ „Ještě ji ale nemáme pořádně nastudovanou, ale v budoucnu budeme hrát i písničky od Vypsané Fixy. Jinak jsme teď hráli třeba Michaela Jacksona – Ghost Busters, jestli to znáš,“ upřesňuje Vojta.

Co se týče nejbližší budoucnosti, má kapela na úterý 9. prosince 2008 naplánováno vánoční vystoupení ve Velkém sále Kanceláře veřejného ochránce práv na Údolní ulici, kde zahraje dvě skladby, a to Tichou noc a Růžového pantera. A potom? Jaké má kapela plány do budoucna? Honza to vidí takto: „Vydržet, scházet se, hrát dál a nějak se vypracovat do lepší formy. A začít někde vystupovat. Minulý rok jsme měli hrát na jednom festivalu, na menším festiválku tady v Brně na Lávce, jenže jsme to nějak nestihli, proto jsme tam nakonec nehráli.“

„Ale snad se nám to tentokrát podaří, letos určitě něco na tomto festivalu zahrajeme. Uvidíme, všechno záleží na tom, jak to půjde, jak často se budeme scházet a jak vydržíme,“ konstatuje Vojta.

Tak tedy doufejme, že členové Big Bandu vydrží a že budeme mít šanci poslechnout si jejich hudbu živě.

Vanessa Špačková (G4)

SPORT

Tato nová rubrika s velmi obecným označením „Sport“ vás bude informovat o sportovních aktivitách, kterými naše škola disponuje. Jakýkoli úspěch, ať už „hůlkový“ (florbal), „míčový – přes síť“ (volejbal, přehazovaná) nebo „míčový – nohou“ (fotbal, futsal), se vám zde pokusíme představit a přiblížit.

Dnešní příspěvek pojednává o futsalu. Futsal je sport podobný fotbalu, jen se hraje v tělocvičně, na menším hřišti, s menším počtem hráčů. Naš školní tým se 20. 11. 2008 vypravil do sportovní haly v Brně-Bohunicích, kde se toho dne konal turnaj. Soupeřili jsme s týmem Církevní střední zdravotnické školy Brno, nad nímž jsme vyhráli 8:0, a s týmem Střední odborné školy ochrany osob a majetku Brno, s nímž jsme naopak o jeden gól prohráli s výsledkem 2:3. Z tohoto prvního kola jsme postoupili díky vynikající hře těchto hráčů: Ondra Sychra, Kuba Krchňák, Štěpán Juránek, Marek Minster, David Minster, Jirka Salajka, Marian Dvořák, Filip Škrášek, Marek Nečas, Vojta Müllner, Jirka Müllner a Honza Kilián.

Ve druhém kole, které se skutečně na půdě Integrované střední školy – Cen-

tra odborné přípravy Brno, nastoupí naši reprezentanti proti třem týmům z Jihomoravského kraje. Trenérsko-pedagogické zázemí bude (jako obvykle) zajišťovat prof. Ladislav Zemánek. A právě tento učitel fyziky, matematiky a informatiky, trenér nejen našeho školního fotbalového mužstva, fotbalista tělem i duší, velmi ochotně odpověděl na následující otázku:

Dobrý den, pane profesore. Co Vás vedlo k tomu, že jste se začal věnovat fyzice a matematice, a posléze tyto předměty začal i učit? Vždyť v dnešní době patří učitelé spíše k hůře placeným profesím, není - liž pravda?

Když jsem ještě chodil na základní školu, tak jsme se s bratrem vždy navzájem zkoušeli. Velmi mě to bavilo, tak jsem se rozhodl, že budu učitelem a už jsem u toho zůstal. Nejvíce mě vždy bavila matematika, která byla pro mě na prvním místě. Pro studium učitelství jsem si musel vybrat ještě jeden předmět, a tak jsem se z mnoha různých důvodů rozhodl pro fyziku, která mi byla také velmi blízká. Proč jsem začal učit? Baví mě to. Baví mě práce s mladými nadanými lidmi. Jen doufám, že mě ten elán, co zatím mám, nikdy neopustí. Někdy to opravdu s některými není moc jednoduché. ☺

Že učitelé patří spíše k hůře placeným profesím? To je nejspíš pravda, ale jsou zaměstnání, která jsou placena ještě mnohem hůř.

Nejen, že učíte matematiku a fyziku, ale „učíte“ a trénujete fotbalové mužstvo na naší škole. Co byste o něm mohl říct?

Při své práci jsem zjistil, že je na naší škole spousta kvalitních fotbalistů. Já sám se považuji za sportovce a nejvíce se ve svém volném čase věnuji právě fotbalu. Je to můj koníček. Proto jsem se rozhodl založit na naší škole fotbalové mužstvo a účastnit se s ním různých turnajů. Co bych o něm mohl říct? Myslím, že mužstvo jako celek je nejen velmi kvalitní, ale také tvoří dobrou partu, což je také velmi důležité pro získání dobrých výsledků. Jsem spokojený s výběrem, jaký mám. Zjistil jsem, že je zde i zdravá konkurence, což vůbec neškodí, naopak. Kdo by nechtěl hrát, že?

Jak se v posledním období vyvíjel nejen talent, ale i úspěchy našich fotbalistů? Hráli jste už nějaký turnaj či zápas?

Oproti loňskému roku si myslím, že je naše mužstvo kvalitnější. Hra získala zejména zkušenost a jakýsi řád, který nám chyběl na turnajích minulého školního roku. Letos jsme se zúčastnili prvního kola celostátní soutěže středních škol ve futsalu. Podařilo se nám splnit základní cíl, a to postoupit do druhého kola, kam jsme se dostali i v minulém ročníku. Letos však máme cíle vyšší a chtěli bychom se probíjet minimálně do třetího kola. V cestě nám ještě před Vánocemi budou stát Gymnázium Vyškov, Gymnázium Velké Pavlovice a SOŠ OOM Brno. Myslím si, že se nám podaří minimálně dva z těchto soupeřů porazit a postoupit dál. Šanci máme velikou. Kromě toho mám na jaře v plánu zúčastnit se

s mužstvem dvoudenního turnaje církevních škol, který se tradičně koná v Kroměříži. Loni jsme skončili devátí, letos je naším cílem dosáhnout lepšího umístění.

Máte nějaký nezapomenutelný sportovní zážitek? Zranění, zklamání, nebo naopak velké vítězství?

Myslím, že mohu mluvit o zranění, zklamání i velkém vítězství. Ve sportu jsem toho zažil opravdu hodně. Velkým zklamáním pro mě bylo zranění, kvůli kterému jsem musel přestat hrát závodně fotbal, kterému se věnuji odmalička. Ve dvaceti se mi konečně povedlo probíjet se do áčka mužů na Kořenci (vesnice kousek od Brna, blízko Boskovic – pozn. red.). Dával jsem i góly. V jednom krutém zápase mi však soupeř prošlápl koleno, což mi způsobilo zranění, kvůli kterému již nemohu naostro hrát. Rekreačně však hraju dost často, i tady s kluky na školním hřišti. U mistrovského fotbalu jsem ale zůstal. Udělal jsem si trenérskou licenci a teď momentálně trénuji dorost u nás na vesnici a celkem se nám daří. Jinak velkého vítězství jsme dosáhli se studenty na začátku školního roku na turnaji v ping-pongu. ☺

Trénujete nebo hrajete v jednom mužstvu mimo Brno. Trénování dvou fotbalových družstev musí dát spoustu práce.

Jak už jsem uvedl, dříve jsem hrál a teď trénuji dorost TJ Sokol Kořenec. Trénování školního mužstva je těžké v tom, že není snadné najít prostor k tomu, abychom se sešli všichni. Nevychází to rozvrhově. Na tomto místě je však třeba poděkovat některým vyučujícím, kteří

nám často vyjdou vstříc a umožní, abychom se sešli všichni alespoň v přípravě před turnajem. Trénování dorostu v Kořenci je však podstatně náročnější. Kvůli časové tísní nemohu vést všechny tréninky. Naštěstí mám pomocníky, kteří mě v mé nepřítomnosti zastoupí. Zápasy se většinou hrají v neděli, a to je na tom právě kámen úrazu. Dorostenci jsou ve věku od patnácti do devatenácti let a samozřejmě v sobotu chodí na nejrůznější zábavy a „pařby“. Pak to tak druhý den taky vypadá. Kolikrát mi přijdou ze zábavy rovnou na zápas. Sice toho moc nenamluví, ale ta hra stojí taky „za houbu“. 😊

Co byste poradil budoucím fotbalistům (kterých bude na naší škole určitě nespočet)? Jak se dostat do dobré formy a dojít si pro vítězství?

Každý, kdo hraje fotbal, by si měl uvědomit, proč to dělá, a podle toho se přizpůsobit. Tomu, kdo hraje pro radost a chce být lepší a lepší, bych poradil jediné. Je třeba „nekecat“ a „makat“ na sobě. Kolikrát si člověk musí sáhnout až na dno, ale přináší to svoje ovoce. Je třeba mít pevnou vůli, a to nejen ve sportu. ☺

Děkuji za rozhovor a přeji mnoho úspěchů.

Jan Kilián (G7)

Umění tance

Počáteční nervozita, zpcené ruce. Potom náhlé uvolnění, zábava a bezstarostnost. Další týden už to není povinnost, ale možnost odreagovat se a pobavit se s přáteli. Každý to asi cítí jinak – vždyť jakákoli aktivita v jednom vzbudí větší sympatie, v druhém menší. O čem mluvím? O tanečních kurzech pořádaných každý rok pro středoškoláky.

Měla jsem také možnost nahlédnout do víru tance. Již 16 let je v tomto oboru známá Taneční škola Dynamic v Brně. Kromě tanečních pro středoškoláky každoročně pořádá také kurzy pro pokročilé, pro dospělé, a dokonce má své vlastní týmy, které ji s úspěchy reprezentují.

„Vítám vás na první lekci našich základních tanečních a doufám, že se vám tanec zalíbí a budete nás navštěvovat rádi,“ zahajuje úvodní lekci lektorka tance, Kristýna. Po pár prvních nesmělých lekcích je poznat, že základní kroky zvládá skoro každý. I dospívající muži si už zvykli na kvádro, kravatu a rukavičky, mladé dámy si na sobě dávají záležet a na každou hodinu se pečlivě přichystají. Ovšem taneční nejsou pouze o tanci. „Jako organizátoři se snažíme do kurzu zapojit i něco o společenském chování a etiketě. Proto máme nachystané krátké sestřihy, jak se správně chovat ve společnosti.“ Tak hodnotí činnost v kurzech Evica Šedová, zakladatelka Dynamicu.

Díky velkému zájmu škol se kurzy pořádají několikrát týdně – je vidět, že i

ve vyspělejší společnosti jsou taneční stále oblíbené a žádané. Studenti mají možnost vyzkoušet si svoje znalosti na následně bílé prodloužené či plesu, pořádaném ve známém Bobycentru. Jak říká Evica: „Bílá prodloužená je pořádána honosně s velkým důrazem na bílé šaty. Chápeme, že pro některé je půjčení těchto šatů větším finančním výletem, ale další podobnou příležitost budou mít slečny až na svatbě. Navíc není hezčí pohled na záplavu bílé.“

Ovšem i taneční po několika základních lekcích a dalších bonusech v podobě lekcí se známými tanečníky končí. Pro ty, kterým se tanec zalíbil, a chtějí pokračovat, jsou tu však další postupující kurzy – bronzový a zlatý. „Zaznamenali jsme velký zájem o další lekce, ve kterých je již potřeba základní kroky znát a přece jen ten taneční rytmus v sobě mít. Snažíme se účastníky naučit složitější kroky a působivější variace, které mohou využít na závěrečném večírku či dalším plese.“

A jaké jsou ohlasy přímo od studentů? „Jsem ráda, že taneční stále nevyšly z módy a každý má možnost zatančit si, i když nemusí dělat profesionální dráhu a chodit trénovat třikrát týdně.“

I já doufám, že taková možnost bude nadále, a přeji Dynamicu, aby měl stále hodně zájemců, mnoho dobrých ohlasů a vynikajících tanečníků.

Michaela Sochorová (G6, 2007/2008)

Dance Revo

Už od poloviny září vás mohly upoutat plakáty rozvěšené po celém Brně.

Dance Revo. Další diskotéka? Zase budou na ulicích rozkopané popelnice, až se budou opilí návštěvníci vracet ráno domů. Ale přesně v tom to je, žádní opilí návštěvníci. Těmto pořadatelům jde zřejmě o něco jiného. Ahoj, tady Dance Revo! Jsem víc než diskotéka! Jsem výjimečná rocková mše od 18:30 hod. v Králově Poli v kostele Nejsvětější Trojice. Jsem hostitelem Scholy brněnské mládeže aneb SBMky! Jsem originální program s nádechem bojového umění. Jsem setkání se super lidmi! Jsem bezkonkurenční taneční hudba. Jsem skvělý koktejl bar! Jsem soutěž o super ceny, a ještě víc!

Znělo to vážně poněkud netradičně. S počáteční nedůvěrou jsme se to rozhodli „omrknout“.

Je čtvrt na sedm a na malém plácku před kostelem se už scházejí první lidé. Ve vzduchu je cítit očekávání a napětí, každou chvíli má začít mše. My oslovujeme jednoho účastníka, zajímá nás, jestli ví, „do čeho jde“. „Akce jsem se zúčastnil už loni, znám organizátory, a jestli to bude alespoň z poloviny tak dobré jako loni, tak se máme na co těšit,“ ubezpečil nás.

Celá mše probíhala ve veselém duchu. Poměrně malý kostel byl nacpaný lidmi. Při mši hrála SBMka, kterou má pod taktovkou sbormistr Tomáš Policer. Po mši jsme byli oficiálně přivítání moderátorskou dvojicí a krátkým vystoupením výrazového tance. Mezi houfy štěbetajících lidí se nám podařilo zastihnout jednoho z hlavních organizátorů Jiřího Nessnera s otázkou, o co přesně jde, kde se vůbec zrodila tato myšlenka. „Jedná se o akci, která chce být především velkou alternativou všech hudebních večerů. Ale

bez kouření, alkoholu, drog. Výběrem kvalitní hudby, zajímavým programem, přítomností handicapovaných lidí, a to vše v křesťanském duchu, dokazujeme ostatním, že se dovedeme bavit stejně dobře, ale přesto jinak,“ odpovídá s úsměvem Jiří Nessner a pospíchá dál.

Většina lidí je už shromážděna v hlavním sále, plném světelných efektů. Setmí se, zazní první tóny a začínáme. V průběhu večera můžeme vidět i několik tanečních vystoupení a ukázky karate. Hlavní je však hudba, která doprovází tanec mladých v sále.

„Hodně se mi líbí myšlenka vytvořit takové setkání, které vychází z přání a podstaty bavit se, být tam, kde je živo, hudba a možnost tanečního využití, příležitost k setkání a k rozhovorům,“ říká duchovní P. Čupr. P. Havelka souhlasně přikyvuje: „Život křesťana nemusí a nemá být nudný, jak se může mnohým „nezasvěceným“ zdát.“

Zábava pokračuje. Je tu samozřejmě možnost navštívit koktejl bar (ochutnali jsme „banánový sen“ a vřele doporučujeme) i lehké občerstvení. Všude je velmi rušno, slyšíme nadšené výkřiky i tlumené rozhovory. Všichni účastníci se očividně skvěle baví. Blíží se půlnoc, kdy se má losovat ze vstupenek. Výherce získá jazykový pobyt v Anglii. Akce pomalu finišuje. Moderátoři oficiálně končí akci a loučí se všemi přítomnými.

Ve velké tlačenici u šaten jsme ještě narychlo oslovili několik lidí. Sedmnáctiletý Tomáš z Lysic u Brna: „Rozhodně to splnilo moje očekávání. Od začátku do konce se tu něco dělo, každý vstup byl originální a zábavný. Za rok jdu určitě zas!“ A nenechte se mýlit, nebyli tu jen věříci lidé. Osmnáctiletá Aneta z Brna je

důkaz toho, že tu najdou své i ostatní: „Přemluvila mě k tomu kamarádka a já čekala nudnou akci, kde se bude pořád modlit nebo tak něco, vůbec jsem si nedokázala představit diskotéku bez pití a takových věcí. Ale jsem mile překvapena. Nic mi tu nechybělo.“

A co dodáváme my? Dance Revu zdar!

Veronika Synková (G6, 2007/2008)

FEJETON

Jsou lidé lidmi?

V neděli večer jsem nechtěně zhlédla ukázkou z jednoho televizního pořadu. Zrovna se na mne „zubila“ jedna mladá dívka, v té chvíli houpající se na dvou hácích, které měla zapíchnuté do zad. To už opravdu neví, co by do té kriminálky dali – napadlo mě. Ale jaké bylo moje překvapení, když jsem zjistila, že se jedná o úplně jiný program, že ta „zubící se“ dívka je naprosto skutečná a že to není žádný kaskadér a že, jak pravila, chce symbolicky označit konec jedné etapy svého života.

Nestačila jsem ještě strávit první překvapení a už se na mě z obrazovky „culila“ jiná dívka (ta už na hácích nevisela), která se zářivým úsměvem sdělovala: „Chtěla jsem být jako kráva, tak jsem svoji touhu vyjádřila na svém těle.“ A opravdu, měla na sobě velké černé vyteťované kravské skvrny. Co je to za krávu? – prolétlo mi hlavou. Ale vzápětí jsem si uvědomila, že tím ji jenom polichotím, a začala jsem v duchu hledat jiný vhodnější výraz.

Dívka naštěstí začala svoji myšlenku rozvíjet, takže jsem z „krávy“ trochu slevila. Podle jejího názoru byl svět a lidé moc hektičtí, uspěchaní a konzumní. Zato krávy, ty ne. Vlastně jenom chtěla, aby si lidé uvědomili, jaké to má výhody být krávou.

Vzpomínám si, že když jsem byla malá, zkoušela jsem jíst různé druhy travin, od kokošky pastuší tobolky až po klasickou travu, ale nijak mě to neosloviло. To takový šťavnatý bůček se zelím bylo něco jiného.

Vím, že myšlenku té dívky trochu bagatelizuji, ale její další výrok mně naprosto vyrazil dech. „Když je člověk napůl kráva napůl člověk, je ještě člověk?“

Dobře, chápu rozhořčení dívky nad konzumním světem, chápu, že mnoho ze způsobů života zvířat můžeme převzít, ale musíme přitom popřít, že jsme lidmi? Není vyjadřování té dívky pouhým dalším výmyslem tohoto konzumního světa? Tato dívka si chce nechat voperovat i rohy, ale opravdu jí to pomůže k šíření její myšlenky? Spíš si většina lidí bude myslet, že vyhazuje peníze z okna. Já si ale radši koupím salát a budu ráda, že jsem člověkem.

Marie Chaloupková (G6, 2007/2008)

Jak školství prohlubuje globální problémy

Když v roce 1774 Marie Terezie zavedla povinnou školní docházku, neměla tušení, jaké zdrcující následky to bude mít, jaké nevyčísitelné škody postihnou především zdraví studentů. Vezměme to ale pěkně popořadě.

Uvedu problém číslo jedna. Čas. Osm hodin, které děti tráví ve škole, mi přijde opravdu nepřiměřených, a není výjimkou tuto hranici překročit. Navíc děti při vyučování převážně sedí, tělo tak dostává příkaz ukládat tuky, což považuji za jednu z hlavních příčin růstu dětské obezity. Ale pozor (jako vystřiženo z reklamního sloganu), to není vše. Problém číslo dvě. Samozřejmě vsedě a za cenu tloustnutí musí žáci plnit mnohdy zbytečné domácí úkoly. Následně jsou pak tito jedinci vystavováni nepřiměřenému psychickému nátlaku (problém číslo tři), a to jak ze strany učitelů, tak mnohdy i ze strany rodičů.

České školství se však rozhodlo učinit přítrž těmto škodlivým praktikám a schválilo bez zbytečného otálení novou verzi maturit, tzv. státních, které neustále procházejí četnými změnami. Nejmenovaná firma Cermat (Centrální reforma maturit) neustálými změnami a vytvářením nových a nových testů devastuje lesy. Češi se tímto rozhodli ukázat světu, kam až krize školství může dojít, a stali se tak odstrašujícím příkladem ostatnímu světu.

Nějakou dobu zřejmě ještě potrvá, než na české podněty zareagují i ostatní státy, ale v Česku tato revoluce již odstartovala první změny k lepšímu. Nedostatečně propracovaná verze maturit totiž doslova zvedá studenty ze židlí, a tak alespoň částečně zvyšuje jejich pohyb v rámci výuky. Ministerstvo školství tak zastínilo Ministerstvo sociálních věcí i Ministerstvo pro místní rozvoj, která již dlouho hledala alespoň částečné řešení dětské obezity. Myslím, že mohu právem za všechny studenty na závěr dodat: „Hoši, děkujeme!“

Štěpán Juránek (G6, 2007/2008)

Bouřka v létě

Bouřka je zajímavý úkaz na obloze. Vyzařuje z ní energie, ale pro někoho také znamená strach a možná respekt. Nejčastěji udeří v létě.

Všechno začne parným odpolednem, kdy vlaštovky a jiní ptáci létají nízko nad zemí, jako kdyby je teplý vzduch tlačil dolů. Vítr skoro nefouká, jen si pohrává s listy stromů jako s tenkým papírem. Na obloze se objevují tmavé barvy a velké těžké mraky, které zahalují celé nebe. Začne foukat studený nepříjemný vítr.

Pak oblaky proletí jasně zářící blesk. O chvíli později se ozve ohlušující rachot hromu. Pomalu se přibližuje nějaké šumění připomínající tok potoka, později řeky. Silný vytrvalý déšť se spouští na zem v hustých řetězech. Déšť přidává na intenzitě a bubnuje do střech.

Když bouřce dochází energie, pomalu ustupuje. Nechává prostor slunci, které se prodírá tmavými mraky a začíná hřát. Ptáci, kteří utekli před bouřkou do úkrytu, už zase létají.

Tereza Malíšková (G5, 2007/2008)

Rohlíková symfonie

Jak krásně šumí slovo večere v mých uších, jak hbitě dokáže oživit mé slinné žlázy. Když si vzpomenu na tu včerejší, z očí mi kanou krůpěje dojetí.

Měkký krajíc chleba pokrytý bílým máslem brzy zmizel pod vrstvou jemné šunky. Z talíře na mě přátelsky mžoural

kedluben a kolem něj tančily rozdováděné ředkvičky. Červené kulaťoučké rajče si těchto krásných okamžiků užívalo již v bezpečí mého žaludku. Rohlík nemohl odolat okouzující šunce a přiběhl také. Jeho zlatavý bratr majestátně připlul na oblaku vůně vanilkového jogurtu. Následovalo müsli zalité mlékem bělostným jako sníh. Jeho chlad a bledost vyvolávala představy Alp pokrytých měkkou a třpytivou sněhovou příkrývkou, která jenom čeká, až ji zjizvím svými šlápěji. Po chuťových pohárcích stékaly kapky rozkoše, když se špičky jazyka dotkla hedvábná čokoláda. Po tomto sladkém pohlázení se už můj chrup zabořil do šťavnatého a roztomilého jablíčka, se kterým jsme si byli na první pohled souzeni.

Tento večerní zážitek nemůže přesně vystihnout ani líbezný zpěv slavíků, natožpak něco tak obyčejného, jako jsou lidská slova.

Helena Brunnerová (G5, 2007/2008)

Středeční odpoledne

Jednoho krásného slunečného dne, tuším, že to byla středa, jsem se vydal na menší výlet.

Poté, co jsem vystoupil z rozdrkotaného vláčku s oprýskanou barvou a typickou vůní rozpálených sedaček, jsem se vydal po úzké lesní cestičce. Všude okolo mě šuměly starodávné stromy, miliony a miliony lístků třepotajících se v jarním vánku.

Zhruba v půlce cesty jsem si našel malinkatou mýtinu – sotva viditelnou, nasbíral jsem trochu dříví a udělal jsem si

skromný ohniček, jehož zlatavé plameny pročešávaly vzduch.

Dozlatova opečený chleba s matnou příchutí kouře velmi rychle zmizel v mých tělesných útrobách a já se vydal na další cestu. Přestože ta cesta vedla pod ochrannou mocných korun stromů, nakonec jsem musel vejít mezi rozpálené sídlištní paneláky.

Horký vzduch stoupal a krabatil budovy do fascinujících tvarů. Ale to už jsem byl doma, kde jsem mohl zchladit svoje dobřela rozežřáté tělo ledovou sprchou.

Štěpán Karásek (G5, 2007/2008)

CHARAKTERISTIKA

Marfuška

Marfuška, příjmení neznám. Je to mladá dívka plná elánu do života. Její povolání není doloženo, ale je asi finančně zajištěna, poněvadž nepracuje. Marfuška pochází z velmi vznešeného rodu. Má láskyplnou maminku, naprosto nepoužitelného tatínka a k tomu sestřičku, která se její kráse rozhodně nemůže vyrovnat.

Je velmi půvabná, milá a usměvavá dívka. Má spoustu nápadníků, ale všichni galáni mají strach a bojí se, že by byli krásnou a okouzující Marfuškou odmítnuti a jejich srdce by byla potom navždy zlomena. Přesto se jeden odvážný mládenec, velmi pohledný, najde. Velmi rád pojídá husí jatýrka. To asi souvisí s jeho rodem – rodem z Husince. Ovšem po zjištění, že by Marfuška kvůli své speciální

dítě nepapala jatýrka a ani by je nedokázala připravit, ho děsí.

Přes toto všechno je Marfuška trochu obézní dívka. Má velmi ráda lízátka, kterými je neustále zásobována, a také miluje ořechy, které velmi zajímavým způsobem pojídá. Z toho můžeme usoudit, že má velmi silné zoubky.

Za svou ochotu a láskyplnost dostane nakonec od Mrazíka dva krásné vykrmené vepříky. Když se to vezme kolem dokola, aspoň nám Marfuška neumře hladý. ☺

Marie Karásková (PL2)

VYPRÁVOVÁNÍ

Starý dům vypráví

Uběhlo již tolik let, a já stále stojím. Vystřídalo se již tolik ročních období, a já zde stále jsem. Sídlim na lemu malého náměstíčka, které už také mnoho pamatuje. Mé vzpomínky jsou rozsáhlé a mám za to, že by bylo dobré vám něco povprávět.

Kdysi mě nechala postavit jedna rodina, jejímiž členy byli: tatínek Eduard, maminka Dita, půlroční Petřík a desetiletá dvojčata Salle a Lucien. Každý by si řekl: „No, nějaký obyčejný dům a má kecy.“ Musím vás ovšem vyvést z omylu. Já nejsem jen tak obyčejný. Ptáte se: „Proč?“ Když jsem byl totiž navrhován panem inženýrem, pomíchaly se mu nějaké plány, on je dal špatně dohromady, a tak je ve mně plno pokojů a chodeb, o kterých nikdo neví.

Jednoho prázdninového rána, když tatínek četl noviny a popíjel kávu, ma-

minka vařila a malý Petřík si hrál s míčkem, lezli Lucien a Salle po střeše. Hráli si na indiány, kteří šplhají po skalách. Pod Lucienem se však najednou propadla část střechy a on se probořil do jednoho z tajných pokojů. Salle nevěděla, co dělat. Chtěla to říci rodičům. Nemohla však, protože by tatínek vytáhl řemen a dopadlo by to špatně. A tak Salle volá na Luciena: „Luciene! Luciene! Co mám dělat?“ Lucien odpovídá: „Vezmi petrolejku a pojď za mnou.“ Salle tedy Lucienův rozkaz vyplní.

Lucien a Salle našli mou tajnou místnost. Je v ní plno věcí a ani já sám nevím, jak se sem dostaly. Salle pokládá petrolejku na zem a jde se společně s Lucienem podívat na obrazy, staré hračky a vůbec na vše, co zde je. Prohlíží si to tu, chodí z místa na místo, a Lucien omylem převrhne petrolejku. Zpočátku si toho, že se tu šíří oheň, nevšímají, spatří ho teprve, až zesílí. Oba se snaží oheň uhasit, ale nejde to. Volají o pomoc, ale nikdo je neslyší. Až náhle si Lucien všimá jedné z mých tajných chodeb a proběhne skrz plamen směrem k východu. Vybízí Salle, aby také proběhla, ale ta omdlévá. Lucien se skrz chodbu dostane k rodičům a vše jim poví. Ti s pomocí sousedů uhasí oheň, tatínek co nejrychleji běží za Salle, ale ta je mrtvá.

Tato rodina už ve mně nebydlí, protože je to už dávno. Radím vám: nestěhujte se do mne, protože jsem nešťastný dům a nechci, abyste se mnou sdíleli můj smutek.

Marek Čaha (G2)

Mouchy bzučivky cítí maso až na vzdálenost 7 km.

Počet obyvatel Číny se denně zvětšuje o 35 tisíc, ročně tedy o 12 milionů (v roce 2000).

V průměru sní člověk za život 50 tun potravy a vypije 50 tisíc litrů tekutin.

Každý z nás ujde za svůj život průměrně 25 tisíc km.

Roku 1988 slavilo v Jižní Koreji současně svatbu celkem 6516 párů.

Největší palác na světě má 1788 pokojů a byl postaven pro brunejského sultána.

Největší volby na světě proběhly v roce 1989 v Indii. K volbám se dostavilo přes 304 milionů voličů a hlasovací lístky sčítalo přes 3,5 milionů úředníků.

Nejdelší běžecký závod se konal roku 1928. Vítěz překonal vzdálenost 5507 km (z New Yorku do Los Angeles) za 79 dní.

Na celém světě trpí hladem asi 750 milionů lidí, to je dvojnásobek počtu obyvatel celé Evropy.

Starořecký filosof Anaxagoras byl pro své tvrzení, že slunce je rozžhavený kámen, pronásledován.

Vojtěch Ryšavý (G4)

Přijde pán k psychiatrovi:

„Tak co vám je, pane Vokurka?“

„Víte, já mám takový problém. Já si pořád myslím, že jsem kuň.“

„No, to není nevyléčitelná nemoc, pane. Ale je to velmi nákladná léčba.“

„To nebude žádný problém, já už jsem vyhrál čtyři dostihy.“

Paní učitelka rozdává písemky:

„Jak jste poznala, že jsem opisoval od Vojty?“, diví se Filip.

„Vojta u třetí otázky napsal: ‚Nevím,‘ a tys na ni odpověděl: ‚Já taky ne.‘“

Kurz lyžování se skládá z těchto částí:

1. Připnout si lyže.
2. Spustit se ze svahu.
3. Naučit se chodit na berličích.

Víte, co udělá policista, když má chuť na marmeládu?

Oloupe si koblihu...

„Paní, máte krásné zuby.“

„Ty mám po mamince.“

„A že tak pěkně pasují?“

Kristýna Mrázová (G4)

Lercháč – Školní časopis studentů Cyrilometodějského gymnázia a střední odborné školy pedagogické Brno

Redakční rada: Klára Kročová, Veronika Králová, Alžběta Pilerová, Tereza Lerchová, Anna Kubešová, Martina Šedá, Kristýna Mrázová, Tereza Benešová, Martina Hermannová, Vojtěch Janský, Vojtěch Ryšavý, Lucie Říhová, Vanessa Špačková, Jan Škrášek, Jan Kilián, Mgr. Monika Vondráková, Ph.D. (S. Cyrila)

Jazyková korektura: Mgr. Monika Vondráková, Ph.D. (S. Cyrila)

Titulní strana: Zbyněk Řehoř

Grafická spolupráce: Jan Škrášek

Redakce: Lerchova 63, 602 00 Brno

Časopis vychází za podpory Klubu přátel Cyrilometodějské školy v Brně o. s.

Veškeré příspěvky jsou přijímány výhradně v elektronické podobě v maximálním rozsahu tří normostran na adrese caso-pis@cmsps.cz. Redakce si vyhrazuje právo na jejich případné zkrácení.

Toto číslo vychází v prosinci 2008. Jeho elektronickou podobu naleznete na <http://www.cmsps.cz/skolni-casopis>. Uzávěrka příštího čísla je 31. 1. 2009.